

[P. Mortensen.]

denne Besættelse, maa have det bedst mulige Kendskab til de forskellige Ansøgers nationale Indstilling og Tilslutning til dansk Folkefællesskab og saaledes let maa kunne skønne over, hvem der bør have dansk Indfødsret, og hvem der ikke bør have det. At man hidtil har udvist en betydelig Forsigtighed over for Ansøgere, er kun naturligt, og navnlig var dette paakrævet i Aarene lige forud for Krigsudbrudet, men nu mener jeg, at Myndighederne maa have et udmærket Kendskab til Ansøgenes nationale Værdi. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han søger at gøre, om jeg saa maa sige, rent Bord med alle de mange Ansøgninger, der har været inde flere Gange, men Gang paa Gang har faaet Afslag, maaske fordi vedkommende havde faaet et eller andet Beløb i Kommunehjælp.

Jeg mødte engang for nogle Aar siden i Indenrigsministeriet den Opfattelse, at vi her i Danmark ikke havde Pligt til at give Indfødsret til enhver, der ansøgte derom. Man sagde til mig, at vedkommende kunde rejse til sit Hjemland, hvor han hørte til. Det drejede sig dengang om en norsk Statsborger. Han var som 2-aarig kommet til Danmark og var senere blevet Fabriksarbejder, havde gennem mange Aar haft Valgret her i Landet, og han vidste ikke andet, end at han var dansk Statsborger, idet ogsaa hans Forældre og Søsken var danske Statsborgere, men da han efterhaanden blev omkring 60 Aar gammel, fik han i en eller anden Anledning af Myndighederne Besked om, at han ikke var dansk Statsborger. Han skulde altsaa efter den Opfattelse, der dengang raadede i Indenrigsministeriet, rejse derhen, hvor han hørte hjemme. Han havde da i 58 Aar haft fast Ophold her i Landet, han hørte hjemme her, og han burde efter min Mening ikke have haft Afslag paa sin Ansøgning om dansk Indfødsret. Samme Mand har nu senere Gang paa Gang søgt Indfødsret og Gang paa Gang faaet Afslag paa sin Ansøgning, fordi han havde faaet en Del Kommunehjælp. Afslag i dette og i lignende Tilfælde er efter min Mening urimeligt. Nu er vedkommende optaget paa det foreliggende Lovforslag, efter at han har haft fast Ophold her i Landet i 68 Aar; han er nu 70 Aar. Jeg nævner dette Eksempel, fordi jeg mener, at man her har været for haardhændet over for en Ansøger. Naturligvis maa vi have bestemte Regler at gaa efter ved Tildeling af Indfødsret, og det har vi ogsaa. Vi kræver i Almindelighed

15 Aars fast Ophold her i Landet, vi kræver ordentlig Vandel, vi kræver, at vedkommende gør sit yderste for at ernære sig og sin Familie o. lign. Alt dette er der ingen Uenighed om, men vi har efter min Mening i hvert Fald til Tider været for strenge i vor Bedømmelse, hvor det drejede sig om Ansøgere, der havde modtaget Kommunehjælp, som jo i Tider med en stor og langvarig Arbejdsløshed, som f. Eks. den, vi havde i Midten af 30'erne, er meget vanskelig at undgaa for Folk, der tilhører den mindrebemidlede Del af Befolkningen.

Indenrigsministeren vil heroverfor kunne henvise til Cirkulæret af 14. Juni 1935, i hvilket der siges, at Fattighjælp som Regel udelukker fra Naturalisation, før der er hengaaet 20 Aar siden Hjælpens Ydelse, og at almindelig Kommunehjælp, der er ydet efter 1. Oktober 1933, har samme udelukkende Virkning i 10 Aar. Jeg tror imidlertid, at disse Regler i en Række Tilfælde er haandhævet for strengt, og jeg henstiller til den højtærede Minister, om der ikke var Grund til at optage dette Cirkulære til Revision. I 1945 vedtog vi en Lov om Eftergivelse af alle offentlige Understøttelser. Jeg synes, at vi med den Lov som Baggrund skulde søge at faa Bund i alle de gamle Ansøgninger om Indfødsret, som er afslaaet paa Grund af modtaget Kommunehjælp, vel at mærke naar der ellers ikke er noget at indvende mod den paagældende Persons Indstilling over for det danske Samfund.

Jeg har gerne villet benytte Lejligheden til at gøre disse Bemærkninger og Henstillinger til den højtærede Indenrigsminister og skal paa Socialdemokratiets Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling, idet jeg dog mener, at der er Grund til at faa visse Oplysninger vedrørende Lovforslaget. Disse Oplysninger kan bedst gives i et Udvalg, og derfor skal jeg ved Behandlingens Afslutning stille Forslag om en kort Udvalgsbehandling.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker den ærede Ordfører for Socialdemokratiet for hans Tilslutning til Lovforslaget og skal i Anledning af de Bemærkninger, han gjorde, kun sige, at jeg ikke tror, det i al Almindelighed gælder, at Besættelsestiden med al dens Besvær har gjort Arbejdet med Indfødsretssager lettere. Tværtimod maa det vistnok siges at være saadan, at vi efter Besættelsestiden er nødt til meget nøje at gennemgaa de forskellige Ansøgers Forhold netop til Besættelsesmagten og de Tilstande, der dengang